

Rock & Pop – č.12/05
Recenze alba Blood Sample
Text: Petr Korál

Zapomeňte na minulou odlehčeně písničkovou (a neprávem poměrně chladně přijatou) desku Rare Species. Finští hudební volnomyšlenkáři se vrací do osvědčených, vlastními silami vyježděných crossoverových kolejí. Blood Sample je jakýmsi volným pokračováním „klasických“ desek Waltari z 90.let, tedy snímků Torcha, So Fine! nebo Big Bang. Řečeno zcela polopaticky, skupina znovu hledá krásu především ve svobodném křížení různých forem rocku s metalem na jedné straně a hravým a zábavným, popřípadě prostě jen vkusným, chytlavě melodickým popem (jaký zde ztělesňuje song Shades To Grace) na straně druhé. Místy je to sice malinko nuda (a monotónní téměř osmiminutová skladba Back To The Audio je téměř k nevydržení – něco takového se Waltari nestávalo!), ale vyvažují to přímo excelentní momenty v těch nejlepších waltariovských tradicích. Ať už jde o death/trashový vypalovák New York, pestře vystavěnou, zvukově vynalézavou a při tom všem náramně energickou All Roads Will Lead To Rome, ponuře zneklidňující Digging Inside (svou téměř apokalyptickou atmosférou tak trochu evokuje Killing Joke) nebo báječnou techno-rockovou Fly Into The Light. Kvůli takovým písním stojí za to žít! Nobelovu cenu za rock'n'roll už Kärtsy Hatakka & kol. znovu nedostanou, ale ono lze jen stěží být celý život převratným novátorem. Blood Sample se dá vyčíst spíš zbytečná délka. Jak už bylo naznačeno, zdaleka totiž neobsahuje pouze skvělé a ještě lepší skladby a z dramaturgicko-producentského hlediska se na ní rozhodně dalo škrtnat.